

*17 prigodnih zapisa
o kasandri*

2012.

o ženama nisko opasanim

eno ih, (samo za zbilja zatvori oči),
pašu se nisko po pasu,
vilinska roba zauspit nasmiješen vrisak

naziru se nejasno, tamo tu,
kupljene možda otete možda samo oble,
između maglenih doskoka arhejske vode
i onkraj okrenutih brodova, plijenom svake drskosti;
nema nikoga sućutna blizu
i ne zna se je li ičije srce s njima tamo
kada prionu preživjeli dijeliti njihove ovale
(onu prvu nagradu prvih);
ne zna se ni sabire li itko
usionske udahe dublje od slobode
što im, kadikad, kriomice, orlovski raskrile pluća
i raznesu ih u prastara pisma, slabo čitljiva,
gdje se za milost svijeta zalažu lijepje riječi, kadikad, kriomice;
zna se, (naprotiv), carstvo traje je jako
jarina jeza svijaju svoje
ma opojno miriše ružmarin zaostao iz pradoba,
one

i dnevna se sporost odbija, glatka,
od svega što ih uživo riše:
od žilavih listova zmijolikih leđa
usta punih ljubavne tinte, od kristalnih struna
kojima se splicće trokutni pletter bedara i drhta;
azijski široko nadiru fotonske britve
tokareć od njih bombule robske utihe
čas bijele čas prve,

same su sa svojim tijelom, arhivom pogrešnih boja,
valuta uranske orgije ona burza otetih nagrada,
možda samo stas nije prikladan: vuče ih uvis
neka motre kako se još od prve srdžbe u prvom pjevu
dobitno pakira raj
bez nastavka u ičijoj slobodi, vuče ih;
zna se (dakako), carstvo traje sunce je jako
jarina jeza svijaju svoje
ma zavodljivo lebde leteći sagovi zaostali iz pradoba,
one

eno ih (za zbilja otvori oči),
pašu se nisko po pasu
ozonska sjeta eonski mliječ

o jednoj ljubavnoj kazni iz onda

voljela ga je dugo prije nego što ga je vidjela
(sjeti se: ona odvažna jela rodom iz pjeva),
a nije ga ni vidjela odveć jasno kada je prispio:
svečana površ sutonska dvovrst međile su obrise tog susreta
i priječile oku što treba biti;
ali zlatne kajde, tko bi rekao, još snene;
vladarice pupkom stalne među bedrama
vične crtanju raja zamasma pete
zastojima daha pod armiranim rebrima na ovalnim čarkama usta,
nisu dopustile ništa manje od zabune
bio je sve što treba bogolikoj ljubavi: lijepi nitko
zavičajan u tangu prvih blizanaca (paris, ne parižanin);
dalje je, recimo, pomogla sretna sekunda;
i sama potomkom odvažnih ljubavi
lako je odredila prvodošlom položaj
drskost umnost i drugo, dodajući suvišno suvišnom,
tako dobro speglanu sliku nije dobio nitko ovdje među moćnima,
nisu bili voljeni

u tjesnacu u paru nije bilo sablažnjivo što stare sveze
nesreće i straha tako krto pucaju, tu u tijelu,
i plavo se prelijeva u plavo nejakim taknućem: koža o kožu,
i što se potne dlake spliću u tropletnu užad srha
čvršću od zadanih zavjeta;
sablaznjiva je bila ona protežnost uskrslih pluća,
pribivanje povrh,
pa ih ni jedno mjesto u obzoru nije moglo podnijeti, bogoliki par,
nije bilo za to;
i morali su, ona on blizanci zavičajni u prvom tangu, morali su
po prvi put spojiti u jedno, ne pitajući nikoga,

tropletnu zalihu nemjesta: brod bijeg istok,
od tada tri prijeka pomagala u švercu bogolikih ljubavi, morali
su povrh;
zašto se poslije toliko uložilo u njihovu kaznu:
novca oružja beskonačno mrtvih kraljeva i žena nisko opasanih,
nije razvidno, pa bili su blizanci dugo prije
nego što ga je vidjela znala za njega, takoreći oduvijek,
tu se ništa nije moglo

kako zamisliti kasandrino došašće

bilo je modro: dolje gore desno lijevo
po kristalnim prečacima
po šamanskim elipsama dvoglavim zmijama, svuda modro,
pluća su odvažno množila duboke udahe
strastne zamahe po uzoru na,
i izravno zajmila s onkrajna stola,
vidjelo se iza obzora

nekako oko jutarnjeg udara
možda podneva, a mogla je biti i več
strpljivom plimom lovorika svijena u svitak sjete,
samo je izašla iz modrog, nije se znalo: oceana
nebosklona neuredne picassove slike, samo modrog,
izašla je nehajno sporo
a najednom,
niz ovale i dlake cijedila je krti krijes
i pod tabanima ga slijevala u krok
ni na tlu ni povrh;
tako je ni leteći ni hodom, sporo
a najednom
obkoračila onaj tamo ovaj tu
između ostalog i ostalog

pa je razgrnula mjesta
prisno se nasmijala nemjestu
i rekla
više sebi manje drugima,
ili, ipak,
više drugima, možda komu onkraj,
i rekla: svojstvo sam ovoj svojini

još koja o smrti junaka malog

dugo se te noći napinjala osvajačka pomama, val za valom,
množeći što osvajači inače množe:
robstvo ruine bršljan prdež u kalendaru,
dugo su krici osvojenih meteorski mutirali u snenoj vodi
taložeći bol u velike brojeve, sad bez ikakve obveze
u kratkim računima dnevnih zareza,
noć se nastavljala na noć

došao je prvi do svetog nemjesta, bolji trkač od sviju,
pobjednički hitac izbačen naprijed, za uzor i strah,
sin nekog kralja miljenik neke kraljice
moglo se očekivati: sućutan blag,
ionako je bio prvi u pobjedničkom trku
premda zapisan pod nepriličnim imenom:
junak mali

što ga je odvelo toj ženi, možda proročici
možda ubogarki u ulomku svetog nemjesta
nije jasno, oružje ili oko za lijepa bedra
zmajoliki odsjaj hetitskih rećina
zvučno ime: kasandra, zavodnica zvijezda,
rijek o tom ni riječi;
ali je jasno: nije zastao nekmoli hajao
sve je sad bilo njegovo što je prije bilo njezino:
pod nogama na nogama među nogama,
dobro se čuje muklo puknuće trojedna trokuta južno od srca
još i sada

izgleda, (premda nema dokaza),
sveto je nemjesto s boljim pregledom tuge od oka ubijenih,

gdje se snene vode promeću u optužnice modrog
tamo otvara labirintske sjekutiće: nema opoziva, isprike;
pa i prvi bacač prvi trkač (i takodalje prvi)
nestade u situ nevidu, nitko u ničemu,
ne zna se je li more, uopće, i znalo za njega
dok se umoren mrvio u modru,
bio je, rečeno je, mali, i još manji,
možda je, pače, i dobio proročki sirotinjski oprost
ali tektonski stisak srama bez adrese nije ljudskog podrijetla

o kasandrinu položaju

iz potiha, doduše, naviru hvale
kao na sprovodu:
kako joj lijepo stoji bijelo na uranskoj koži
kako joj oblo zvuče nesuvisli glasi u zubima;
ali, eno je,
među oleandrima kaduljom modrim bosiljkom
svećenica proročica, možda samo oko okrutno oštro,
stoji sama

ne vjeruje se što zausti ne čuje se što ogłosi
ne zna se zašto:
nije trgovala mukom nije ubijala boga u ubogim
branila je što se braniti ima,
nu uzalud joj proročka protimba, trudovi,
pomnoženi nitko već vodi slobodne protiv živih;
i eno je, nikoga blizu,
ni svećenica ni proročica, ma ni oko očajno oštro

nema više grada, eon u eunusima sustaje
sretne ljubavi ne jame jamstva u modrini ozonskih orgija
ne prelijeva se više prvi izdah u drugi udah,
između bjesova bez adrese promiču tek male zapare –
tako malo za krila zlatno zarezanih pluća;
ogluhom obkoljena nevjericom odrezana od,
eno je, nikoga blizu,
rotacija točnih riječi odnosi je sve dalje

usputno, doduše, naviru hvale
kao na proslavi kineske nove godine:
kako joj lijepo stoji crno na vilinskoj koži

kako joj oštro zvuče suvisli krici u ustima;
ali, eno je,
spletena u fotonsku užad spiralne spazme
možda bez težine možda već potonula na dvodno u visini,
stoji sama

što je kasandra vidjela
na ilijskoj obali a drugi nisu

promiču brodovi, lijepi spori
kližu niz utihu niz pritajeni dah dupina struja
bez vesala jedara strojeva
kližu;
sad su još tijela rasjedi utori u vodi, bliski tvarni,
začas će ih zenitne magle uzeti pod svoje,
ostat će točke crte ponovno točke ponovno crte
za utjehu polaznim portima
posmrtna geometrija prvog plova

promiču brodovi, lijepi spori
lagano tonu u nabore sivog, plisirani tamo,
niz meka usta pradavne pare praznu prisnost pučine
tonu;
sad su još bića mase oblost, produžena sporost,
začas će ih tektoničke brazde nadkriliti smaragdnom dvodnom:
ostat će nejasni mrs modrine
kružnice elipse ovost oružja
ma kakvo kopno

promiču brodovi, lijepi spori
dobrodošli u slanu paučinu nadnaravnih nabora
dobrodošli u robstvo

kasandrina mirina

stoji se s ovim u ovom
ovdje

dolje vilinske opne povrh ustrajnih struja,
brod na brod,
čuvaju mu srodstvo s modrim,
gore svjetlosne zmije pod zlatnim kutom
vrstaju mu strane i omjere,
između: ona on ti ja sabrani u mi
i sve ovo bez cijene s nama;
božja je dužnost oživjeti nežive
ljudska je dužnost odužiti se slobodi
ovdje,
nije prenosivo što nije prenosivo

može se, svakako,
i pobjeći iz ovog bivaka
otići pričuvnim drugim putom, drugamo,
ponijeti nužno ostalo steći kamo tijelo utekne,
zausput izreći hvalu pametnim nogama
svakako, a ipak,
drugdje je drugo:
alkemički prijenos prvodošlih u tekućice lijepih nemjesta
u istočnu nulu koja brojka dodaje masu
možda u robu da se ne bi reklo: robstvo,
može se, svakako

nema vremena
(nije ga nikada ni bilo)
bog ovdje nema od koga posuđivati svete, uboge

samo od nas, ostalih,
živo ovdje nema od koga posuđivati žive
samo od nas, ostalih
sloboda ovdje nema od koga posuđivati slobodne
samo od nas, ostalih
ma ni oružje ovdje nema od koga posuđivati junake ubijene
samo od nas, ostalih,
nema drugih nas

umire se s ovim u ovom
ovdje

o kasandrinim naušnicama

to

prispjelo iz hetitskog nigdje:
dva zmajolika groždolika krivuca
spiralno produžena do nadzorna oka
(zlato je jamčilo dobre namjere majstora)
ništa nije promijenilo u međutku;
s radošću ih je, a sporo, promerala opipala
pa podigla do ušiju, i dodala lijepo na lijepo:
dva zmajolika spiralna drhta
na dvostruku ulazu u vrt krikova,
obvijena bijelim, već nitko, a ovdašnja ovdje;
zadovoljna, zatresla je potom stasom:
još je bila u biljnom savezu s lijepošću
i još je ovalni obkorak njenih bedara
oduzimao dah svemu što diše
i spiralno ga vraćao u ozonsko obilje
u zmajolike trave

poslije je nadošlo iz poslije:
u oružju i robstvu,
ništa nije obstalo, ni sloboda ni njezin ures;
ali ona nije umjela drugačije
(prva u potomstvu zlatno zarezanih tijela):
stajala je gdje treba stajati
obvijena bijelim, već nitko a ovdašnja ovdje;
i premda bez ičesa lijepog na sebi
što se dodaje na lijepo
obstala je u omami spiralne vrtnje,
zmajolikoj groždolikoj,

na dvostrukim vratima u krijes krikova
ton na ton udah na udah usta na usta

to
prispjelo iz hetitskog nigdje
nije se više vidjelo, ne zna se
je li ga i bilo,
ali su se množili uoko ovjereni prijepisi
spiralnih dočetakâ vilinskih svitaka
kojima je tijesno u zavičajnoj predaji
začudo pametnih dvojnih pogrešaka
iz biljarskog pradoba zvijezda,
suhozidi bez poslije;
s radošću je opipala
sve bez česa je ostala: zmajolike zapise
ozonsku sjetu osamu izumrlih
to tijelo u stranom vlasništvu,
potom se okrenula nekomu nepoznatu
na kraju galaktična parka
i mirno mahnula u modro

u odsutnosti se dodavalo
lijepo na lijepo

o kasandrinoj mori

iznenada brodovi, glatki brzi,
more brodova, vitkih, ne zna se
jesu li more jesu li brodovi

glatki brzi, u svakom drugi
pod oružjem paše opasne opsade,
bezbroyni prijeteći naviru;

kud modro se pruža sivo prostire:
svuda su, glatki brzi, opasači kacige,
u plovu tihi u lijetu trajni

ne mogu se pobrojiti; nigdje ne pristaju
nigdje ne sustaju, žvala dubine jedno
s visinom, samo nadiru glatki brzi

u svakom drugi pod oružjem prijeteći se
ožimlje, glatki brzi; tamni strah
taj tamni strah, more brodova po svoje brodi

kako je smorac nestao iz kasandrina grada

suvišan,
sav svijen u slani osmijak prebire po koži, radije po mokroj,
po naborima vode dolje u škarima zagonetnih žlijezda
gdje bubri prvo znanje o živima,
bez oružja lakši od izdaha,
nema boljeg tumača tromer modrine
nema boljeg svjedoka sretnih ljubavi;
penje se tijelima lako, beskrilac:
sretno trepere dlake među bedrama
u njegovu dahu svaka ima ime, zlatne predke,
prismo se vlaži koža oko pupka, usta, na posustalim laktima,
eno kupačica kako žutim kricima dijele pjenu iz njegovih pluća
eno kasnog popodneva kako se meko duži u njegovim putanjama;
ne odlazi ne vraća se
nije sluga ni u čijoj želji
nije blizak ni bozima ni virusnoj pričuvu limfe,
od more preuzimlje oznake podrijetla
tek da ga trave jasno označe dok tonu u omamu
taknute taktom što ga raskošno razbacuje uoko
s ovlastima prvog rizničara raja,
jednako je nehajan sućutan sa svima
kojima je suton s kasandrina praga omeđio domašaj oka
ozonski grč krivulju izdaha,
suvišan

otad ga nema;
puklo je kada se usput reklo: o, laokont,
kako ga je lako ubilo, njega njegove;
krivnja se svalila na zmijolike valove
na društvo u ozonskom plesu

pričom za idiote,
što je smorac svjedočio nije se doznalo:
i bogovi i grad oprali su ruke i oružje;
ma nije ništa promijenio u slanu svijutku, u taktu težini,
samo se odnio
suvišan
nema ga

o kasandri na visokim petama

tražilo se: stajati visoko vidjeti daleko,
onako kako svoju protežnost vidi vedrina;
na obzornoj čeli planinske glave na istoku
sunce je tek kresalo prve žiške
(bilo je tiho kao na rubu samoglasa),
oni centimetri na visokim petama
točno su joj podizali glavu i vrat za primitak prvih udaha
nije trebalo drugo: samo stajati, visoko,
posuditi se visokim petama;
poslije, jasno je ćutila, kako noge trpe:
napeti listovi lagano razmaknuta bedra koliko za jutarnju obljudu,
ali nije hajala, noge nemaju usta – za njih svjedoči drugo:
koža rodnica srce, magnetske sklopke u moždanim spiralama
nježna taknuća vode;
još se pouzdala: visokim petama jasno se dijele tabani i tle
i neopozivo se razmiču,
podizujući stas i množeći mjesta na tijelu
gdje očarano oko dobiva zaslužene nagrade;
stajala je izložena jutarnjem sjaju
zamalo zublja zamalo ljubavna slikovnica

položaj u robstvu i nije bio položaj,
prije trk množine bez umnoška, čistac stare panike
s kojega su prije otišli svi zaduženi za sućut i pomoć,
samo trk (bez ičesa što sabire);
tabani su, doduše, ustrajno mijenjali mjesta
magnetne se sile uvlačile u brze korake –
nije bilo teško vjerovati u lijet, ali je bilo teško vjerovati
kako robstvo preskače svoju sjenu;
ona je sveudilj stajala, još arhiv slobode volooka pudarica,

stajala je na visokim petama
zamalo zublja zamalo ljubavna slikovnica
nesposobna za paniku nespremna za trk,
još je dužnost tražila: stajati visoko vidjeti daleko
onako kako svoju protežnost vidi vedrina;
i s novim se pouzdanjem osovila na visoke pete
tražeći neka se tabani i tle više ne sastanu ni u kojoj želji,
trebalo je podići tijelo visoko, još više,
da očarano oko dobije zasluženu nagradu
na svakom svijutku ovala, odpadničkog srha;
trebalo se pripremiti na dugi boravak u zavodničkim snima

o sutonu
na kasandrinu pragu

taj tamnozračni suton
svoj je na ničijem;
nema zavičajnih usta
nema kože gdje slijeće,
lebdi samo lebdi

naziru se u njemu obrisi čuju glasi
to da,
ali dan više nije dan:
raspršen na humke krijesa po hrapavim kutima
tinjajućih neravni, prijetećih okreta,
odvaja se od ovdje,
eno i hirovita landrala dubinom visinom
znadu da sad u zastaru odlazi
svjetlost

otapa se u njemu vid množi muk
to da,
ali noć još nije noć:
premalo je svemirskog taloga
u skladištima tame
za slijavanje svega u sve,
to će doći poslije, kada se iz magme izviju
prve sjene slobodne od uzora
među živima

taj tamnozračni suton
ne nastavlja se na dan
ne predhodi noći
dogaća se samo se događa

dvostruka sporost, bez odabranih

o sjećanju na konje

pa možda treba biti sućutan
s rijetkim preživjelima u ilijskoj obrani, uopće u obranama,
sućutan napose s onima koji nisu odali počast ni znanu ni neznanu,
samo sjećanju na konje;
lako je moguće da su bili idioti, da,
iscrpljeni nasilnom dosadom
mrtvi su odavno bili boljom većinom;
ipak, jasno se vidi: sa zapada nije bilo pomoći,
more je mrvilo sve svoje
i ponavljalo pobjednički pjev iz atlantskog pradoba,
na istoku sumerski se dvorijek čuo sve tiše
sa zlatnozubom pustinjom u grlu,
lako je moguće da su bili idioti, da,
mrtvi su odavno bili boljom većinom

konje su uočili prvi put kada se reklo: sanjajmo,
dobro se čulo kako je pukla stepa, onda ništa,
poslije su videne trave ravne plohe,
toliko beskonačnosti
da su i trome magme uzele landrati,
nisu bile važne domovine usputnih naroda
komadi tla pogodni za raj,
samo sijev praznog na svjetlosnu svitku pod kopitom
od istoka na zapad,
pogrešno je reći: došli su odande nestali su onamo
više se praznog samo prevršilo, toptom upisalo,
i bili su tu: a tamo:
gore gospodari nemjesta dolje sluge tijela,
konji konjanici

u zapisima čuvara pećinskih karata raja
rado se priznaje: nema prikladnijeg okvira
za slike slobodnih;
ne traži se zlatna posmrtnost
kao u bankara i junaka
ne dodaje se bezgriješna nasilnost
kao u nebesnika i vođa,
tijelo sustaje s tijelom
nemjesto se rastavlja od nemjesta,
kopito stepa sijev;
lako je moguće da su bili idioti
(mi rijetki preživjeli),
da,
treba biti sućutan

u društvu nepoznata boga

govori se: samo onaj nepoznati bog
(nepoznat i ljudima i bozima)
jedini se smijao, pače, kikotao
radostan što se jedan grad odvažio
bogolikoj ljubavi biti obranom, onaj grad gradova;
drugi su se smrznuli u srcu razjarili u oružju:
još se pamti kako ga razaraju, kako bogolike parove dijele
na ubijene danas i ubijene sutra

ništa se nije znalo o njemu;
na stranicama svemirskih pisama
bacan je iz jedne usputne bilješke u drugu,
ali se nije dvojilo o njegovoj zadaći
po obrubima galaktičkih parkova,
o pričuvima za posebne prilike kada se pobožni promeću u bezbožne
iz očaja ili nehajne jasnoće; nepoznat beskućan
bio je savršenim bezdnom sućuti

poslije je naišao jedan:
progonitelj sljedbenik, ima li razlike,
obvijen sjetom prisilna landrala sutonskog sumnjivca,
ali mirisao je povjerljivo, treba priznati,
na lovore smirnu možda ružmarin;
zastao je tamo, prema zapadu, jugu,
gdje je taj bog bio zapisan po prvi put,
na samom kraju spiralnih svijutaka;
kružile su uoko magme, fotonske čistke, nestalne savjesti u trku,
ponavljale su tresetne utihe zamrlo bilje odsutnu hrabrost,
u moru govora krijumčarilo se drugo more;
dugo je stajao tamo dvojeći

dok ga suton s kasandrina praga nije obvio, dok ga nije
raznio u omote ostatka po vilinskim ložama zaljubljenih
odakle je pogled na tragove neznana boga najmanje netočan;
sanen siguran mogao je, napokon, moliti

tko je bio tamo
u onoj noći smaka svijeta
(kada je soren kasandrin grad)

ne mora se reći ni smak ni svijet
tek je negdje nigdje u sredozemlju
stiješnjenu bozima knjigama stijenama brodima
neko mi poprijeko zviznulo u kraći eonski direkt
bez prava na žalbu jutarnjim volaricama,
samo magma voda statistika;
a možda i nije bila noć, kako se govori,
premda se tmina dobro slaže sa smakom, smaknućom,
i ostalim alatima iz zbirke ubojičkih obrta;
treba li reći: dan, primjerice, ljetni,
dobro započet zlo nastavljen: svečanošću oružja,
kad u središte srдца u slavi salaze sprave
nasmiješene zavodljive, nadmoćno lijepe,
i pozivlju živo služiti neživom
voljeti njegovu slijepost pritajeni bijes;
ma što se mislilo o tomu
zna se, ipak, bili su tamo koji su bili
premda ni tamo: nije bez sumnje, pa svaki pruženi prst
upire drugačije; a i družba prisutnih
poznata pod: ubojice, i pod srodnim smokvinim liščem,
jesu li bili,
u pobjedničkoj smotri oružja
spominju se samo na popisu dodataka kratkim cijevima
bez prava na samostalni upis u pisma,
nikako među živima

bili su, dakako, ubijeni (pretežno masovno)
tek povlašćeni s pravom na ime i hvalu
što su bili, svaki na svom mjestu;

prebačeni poprijeko u neživo izvrstno se vide
u općenitu triumpfu neživog, s ubojicama u jednom;
bila je i ona, bijela u bijelom,
već stjerana iz vremena odvojena od imena
znala je što treba znati rekla što treba reći
šum s ruba zvijezda rado se dodaje njezinim ustima;
eno, ustrajno ponavlja, usput učeći od sablasti
zavičajnih u savjesti: nisu jedno,
premda se vide u istom triumpfu neživog,
ubojice, ubijeni;
a od kada je aramejska sirotinja
uzela nebo pod svoje, dodaje se, evo i njega,
zauvijek neznani bog lelujava lika
zavičajan u znaku obećana obavijest iz ostalog
prvo srce planktona trava ozonskih parova;
nije se vidio čuo tamo u tjesnacu oružja
ali toliko sućuti u onima koji, premda u panici,
točnošću bez uzora spajaju pluća i krila
u zmajolike udahe uskrslih, tko bi drugi sabrao?
možda ga, kadikad, treba zamisliti
u onoj noći smaka svijeta
u njegovu prvom pribivalištu

o nedaćama priče o kasandri

priča odpočimlje nekako sudbeno:
mlada je a s dugim sjećanjem na, prvi svjedok;
prisno se talože u njoj zarezni magme ujadi utihe
usklične igle zvjezdanih usta,
svemu jamči taložni krik, svijutak u spiralnim spisima,
svakomu priznaje pravo na novu pripovijed
toliko je još onih koji nisu uskršli ni u jednoj;
kornjače sekvoje kaktusi mamuti dinosauri planktoni
pustinjska landrala iz biblije i drugih listina
koje smrt, ne zna se zašto,
obično časti s tisuću i više godina popusta
sućutno joj sličje,
kadikad se i kalendar jedva nosi s tim

potom se priča mreška na čudnim mjestima,
lako je moguće da se izlizala od porabe
da je s boka ubačeno što na nju ne spada,
ili je sudbeni zanos u međuvrijeme posustao;
pomutnju još izazivlje i neki zakupnik neba
tvrđi se: mlad lijep bogolik, malo je reći: bogat,
vjerovnik množini jamac u visini,
sve da je njegovo do kuda mu puca zenitni doskok oka
pa ište i sve njezino: pod nogama na nogama
među nogama (junak mali ponovio se poslije),
ne haje što je ona ucijepila svetost u slobodu
od prve, dišući po kajdama ozonskih krikova,
i nema tijelo za trgovinu

dalje se priča pretače u kazneno izvješće;
početak je u objedi, nije razvidno kakvoj

ali se vidi: od tada je nitko ne čuje ne vidi
premda je ovdje i govori jasno: tko je tko što je što;
priči, također, pristaje što je u sažetku objede
zatučena usput, kao robni dodatak prtljazi ubijenog
u nekoj obiteljskoj razmjeni nježnosti nožima;
nitko nije zatužio za njom ništa se nije znalo o njoj
a nije ni imao tko znati još manje žaliti;
od tada se, izgleda, dugo sjećanje priznaje
tek uvjetno, samo kornjačama i sekvojama,
pustinjskim landralima iz biblije i drugih listina
smrt u međuvrijeme opreznije dijeli popuste

trokut tjesnac točka sredozemlje

nije lako biti išta veliko ovdje, u sredozemlju,
primjerice, kontinent, ni jedan nekmoli tri,
trokut je trokut tjesnac je tjesnac točka je točka
svatko svakomu krivo stoji
svatko se sa svakim krivo sudara
(kadikad, recimo, i bez zlih nauma);
što se odazivlje na: malo, događa se
drugačije, tjesnac se ne tišti manjkom:
sve malo stane u njega; i strpljivo se dijeli
dok od malog ne postane manje, pa magma ovost,
tjesnac se pjeni pjena je tijesna

reklo se na zapadu, još se govori
(oni zaskoci limfe glasnici glasnice)
ovo more seže onkraj, dolijeva se u snenu prvinu,
gdje se živi i pravedni u modru točno razabiru
toliko je dokaza u zlatnim pogreškama
lijepim ženama krilatih listova mliječnih grudi,
sjeti se predaje s ničijih brodova oceanske plovidbe
prijateljskih planeta, pa kristalnih finala tuge,
ako ga i zaskoči ukopano će kopno popustiti,
zamoljeno je to more prostirati snenost svijeta
čuvati bespuća dobrote

reklo se na jugu, još se govori
(oni stršljeni srha suhoća tropski karijes)
na ovom su moru vrata prijelaza
dok su otvorena voljom modrine pličinom pučine
ne može nam drugo poprijeka pustinja
(najbolje iz zalihe opasnih izuma) samo prijeteće sjati;

tu, na njegovim ustima priče sretnih prebjega
spliću se u uskršnje rime, eonske udahe,
zamoljeno je to more krotiti zlatnozubu okrutu
biti otočna ovost povrh podno
u protokolu punih požara

reklo se na istoku, još se govori
(svrbež na jeziku, zavale, žeđa)
ovo je more točni ovitak prvih širina
naših kopita, i ovdje je protežnost tjeskobna
i nagoni na zloćudne ispade carske pokolje,
i ovdje se podjarmljeni beskuonom sklanjaju u oružje
kada zagrmi prazno; ipak, gdje se bog žrtvuje
nije lako krivotvoriti dobrotu;
zamoljeno je to more biti ovalnom opnom nule
slati potjernice za kradljivcima konja
biti prva tinta piscima knjiga o ljekovitu bilju

nije lako biti zaglavnom postajom
ni na jednoj putanji s dugometnim koncom
odveć se rado dodaje groblju, nekmoli na tri,
gdje tri strane svijeta traže svoju zagubljenu os;
a more je more tlo je tlo
ima ga koliko ga ima, nitko ne odustaje od,
i svatko svakomu krivo stoji
svatko se sa svakim krivo sudara
(kadikad, recimo, i bez zlih nauma);
obzornu vedrinu rišu tek visinska dvodna odbjegle utihe,
ima li uskrslih teško se razabire